

TANULMÁNYI VERSENY

olvasás 4. évfolyam

2018-2019.

A jéghegy

norvég mese

Messze-messze északon született a Jéghegy. Vad vizek hizlalták erőssé, hatalmassá. Gőgösen úszott a tengerben, jégkoronás fejét magasra tartotta. Hátán fókák játszadoztak, alatta halak tanyáztak, oldaláról sirályok szálltak fel a végtelen tengerre.

- Én vagyok a tenger királya, – harsogta – hatalmasabb és erősebb mindenkinél!

Így kiáltott, és úgy kacagott hozzá, hogy csak úgy rázkódott belé. Ettől megijedtek a fókák, s a jeges vízbe csobbantak. A sirályok is felrebbentek, a halak pedig mind elúsztak a billegő jéghegy közeléből.

A Nap éppen akkor bújt ki a látóhatár szélén a tengerből. Amikor meghallotta, mit kiáltoz a Jéghegy, így szólt hozzá:

- Tudd meg: a dicsekvés és a kérkedés sose vezet jóra!

De a Jéghegy még jobban hahotázott és olyat üvöltött, hogy a tenger is remegett belé.

- Mit akarsz, Nap, te öreg golyóbis? Hisz még annyira se tudsz átmelegíteni, hogy jégszakállam megolvadjon!

A nap rettenetesen megharagudott a beképzelt hegyre, de csak ennyit mondott:

- Még találkozunk!

Azzal eltűnt a fellegek mögött. A büszke Jéghegy pedig úszott egyre lejjebb a napfényes, forró dél felé.

Közben előbújt a Nap is a tenger szélén. Most nem volt sápadt, gyenge, mint északon. Tüzes sugarai egyre izzóbban tűztek. Egyszerre a Jéghegy érezte, hogy büszke koronája meglazul, hatalmas teste meggyöngyül. Most már úszott volna visszafelé a hideg északra, de a hullámok lefelé sodorták.

A Nap végignézte, miként kisebbedik, hogyan olvad szét. Azután csendesen csak ennyit mondott:

- Megmondtam, Jéghegy, hogy még találkozunk...

Felhasznált forrás:

Mesevonal (1976) Szerk.: T. Aszódi Éva. Móra Könyvkiadó, Bp. 113-114.p.- nyomán